

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 43 (979) | Субота, 1 листопада 1986 року | Ціна 2 коп.

ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ—НАЗУСТРІЧ!

ВІД УМІННЯ КОЖНОГО

Працьовитий і дружний колектив глухих підібрався на Кременчуцькому меблевому комбінаті виробничого об'єднання «Полтавадрев». Виготовлені ними меблі привабливі і зручні.

Беручи участь у соціалістичному змаганні за гідну зустріч 70-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, сумлінно і старанно працюють у складальному цеху Любов Олександрівна Кучер та Любов Максимівна Чорна. Вони стали добрим прикладом для молодих.

Рік у рік нечуючі робітничі, використовуючи надбаний досвід, застосовуючи передові прийоми праці, збільшують особистий виробіток. Уже не рідкість, коли норми виробітку вони перебивають у півтора-два

Добрий настрій і продуктивна праця — неодмінні супутники. Про це добре знає швачка-мотористка Кам'янець-Подільського учбово-виробничого підприємства УТОГ Любов Теофілівна Харчук.

Свої зміни завдання сумлінно виконують, як правило, на 130 процентів. Якість всіх робіт завжди висока.

На знімку: Л. Т. Харчук.
Фото І. СВДЕРА.

рази. Це люди, які у кожен виріб душу вкладають. Високі темпи підтримують і члени УТОГ О. І. Гриценко, М. Х. Клерман, які дали слово виконати річний план достроково. «Робочий час — роботі» — під таким девізом працюють О. В. Бабенко, Т. П. Яковенко.

Робота на підприємстві нині спрямована на поліпшення асортименту і якості меблів. Багато в чому зав-

дяки змаганню група глухих добилася успіхів, вийшла в число передових.

Трудове суперництво між дільницями, де працюють нечуючі, набирає широкого розмаху. З невідомим інтересом стежать виробничники за роботою один одного, запозичують досвід. Слово у них не розходиться з ділом. Завдання десяти місяців перевиконано.

О. ЧОРНОБАЙ.
м. Кременчук,
Полтавська область.

ІЗ ЗНАЧНИМ ВИПЕРЕДЖЕННЯМ

Високі темпи, взяті на початку дванадцятої п'ятирічки, члени УТОГ компактної групи Самбірської швейної фабрики «Зоря» зробили нормою кожного дня, що й дало їм змогу раніше на місяць рапортувати про виконання дев'ятимісячного завдання.

Серед тих, хто сьогодні ударно трудиться, прагнучи достроково завершити річний рубіж, швачки-мотористки Євгенія Лях, Ярослава Ленець, Марія Карпа, Галина Крем'як, Софія Трускавецька — всього 14 членів УТОГ. Всі вони не тільки домоглися високих кількісних показників, але й випустили продукцію доброї, високоякісної, зробивши вагомий внесок у трудові здобутки свого колективу.

Н. БАГЛІЙ.
м. Самбір,
Львівська область.

ВЗИМКУ БУДЕ ТЕПЛО

До якої з 132 аудиторій Криворізької спецшколи-інтернату для глухих дітей вам довелося би завітати, скрізь відчувається затишок і чіткий порядок.

Заступник директора школи з господарської частини Галина Петрівна Остапенко пояснила, що до осінньо-зимового періоду колектив педагогів і учнів почав готуватися заздалегідь, що й дало змогу як слід зустріти настання холодів. Так, після ретельного огляду опалювальної системи було замі-

нено цілий ряд труб, які вийшли з ладу, здійснено профілактичні заходи. Класні керівники разом з вихованцями якісно утеплити приміщення, не пропустивши жодної шпарини, і тепер свіже повітря надходить до класів тільки через квартирки.

Найбільш вагомий внесок у підготовку до зими зробили слюсар А. А. Іванов, техпрацівники Л. Л. Худик, Н. П. Хмара, Т. П. Велика.

П. БАБЕНКО.
Дніпропетровська область.

ДОШКА ПОШАНИ

За досягнуті високі показники в соціалістичному змаганні в 1986 році на Дошку пошани Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств занесено таких тварів:

- Армашову Валентину Борисівну — швачку Харківського УВП-2;
- Батуєву Марію Миколаївну — швачку Сімферопольського УВП;
- Бугримову Катерину Олексіївну — швачку Сумського УВП;
- Горбань Ніну Григорівну — швачку Полтавського УВП-1.
- Громову Галину Пилипівну — директора Вінницького УВП;
- Гулей Марію Миколаївну — швачку Івано-Франківського УВП;
- Дашкову Тетяну Петрівну — намотувальницю катушок Запорізького УВП;
- Дикленко Ніну Тимофіївну — старшого економіста Конотопського УВП;
- Живак Галину Василівну — контролера відділу технічного контролю Кіровоградського УВП;
- Жолонович Стефанію Григорівну — робітницю Бродівського УВП;
- Зінкевича Володимира Євгеновича — столяра Ровенського УВП;
- Ільницького Михайла Івановича — столяра Дрогобицького УВП;
- Каплунову Віру Федосіївну — крейдувальницю Херсонського УВП;
- Карпів Ольгу Степанівну — робітницю Львівського швейного підприємства «Силует»;
- Козакову Ірму Людвігоівну — швачку Ужгородського УВП-2;
- Колесникову Поліну Григорівну — слюсаря-скадальника Одеського виробничого об'єднання «Електрик»;
- Кривцького Леоніда Пантелейовича — верстатника Миколаївського УВП;
- Кузуба Григорія Павловича — голову Черкаського об'єднання УТОГ;
- Лакшу Віру Іванівну — майстра Лубенського УВП;

- Литвиненка Анатолія Тимофійовича — токаря Полтавського УВП-2;
- Литвинову Ларису Василівну — штампувальницю Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт»;
- Лихоту Наталію Миколаївну — фанерувальницю Єнакіївського УВП;
- Макаренка Миколу Степановича — крейдувальника Дніпропетровського УВП;
- Макарчук Галину Іванівну — штампувальницю Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт»;
- Манзулю Петра Миколайовича — старшого майстра Черкаського УВП;
- Мік Ніну Дмитрівну — заступника директора Житомирського УВП з виховної роботи;
- Науменка Петра Онисимовича — складальника Лебединського УВП;
- Нешу Тетяну Володимирівну — майстра Артемівського УВП;
- Подольчака Івана Михайловича — столяра Ужгородського УВП-1;
- Позинюк Ганну Олексіївну — головного інженера Кам'янець-Подільського УВП;
- Просвірину Світлану Миколаївну — плетельницю Чернівецького УВП;
- Сулим Ольгу Іванівну — швачку Чернівецького УВП;
- Ткачук Галину Марківну — швачку Білоцерківського УВП;
- Фадєєву Марію Іванівну — штампувальницю Ворошиловградського виробничого об'єднання «Схід»;
- Фомичову Клавдію Дмитрівну — штампувальницю Харківського УВП-1;
- Штефана Віктора Васильовича — стругальника Дніпродзержинського УВП.

Передовиків виробництва, занесених на Дошку пошани, відзначено Дипломами Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, що будуть вручені в урочистій обстановці.

ВІД ЛІЖОК — ДО ЕЛЕКТРОННИХ ПРИЛАДІВ

Півстолітній ювілей КДВО «Контакт»

У 1936 році, на базі ліквідованих майстерень «Друзі дітей», розташованих по вулиці Ільїнській, 12, що на Подолі в м. Києві, було організовано цех по виготовленню металевих ліжок. З того часу розпочалося становлення і розвиток підприємства глухих, що з часом вросло в Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт».

Цех займав тоді напівпідвальне приміщення, використовувалося старе примітивне обладнання з важкою ручною працею робітників.

Минуло 50 літ. І ось в суботу, 25 жовтня 1986 р., в залі клубу Київського вищого військово-морського політичного училища на вулиці Ільїнській — неподалік від того місця, де колись глухі вперше зорганізувалися в трудовий колектив — зібралися робітники, інженерно-технічні працівники, службовці і ветерани об'єднання «Контакт», гості, щоб відзначити півстолітній ювілей свого підприємства.

...Святково прикрашена сцена. В її глибині сидить значка, випущеного до цієї дати: «50 років». Київське

дослідно-виробниче об'єднання «Контакт» УТОГ. 1936—1986». Місця в президії займають представники адміністрації і громадських організацій, передовики виробництва і ветерани об'єднання, відповідальні працівники Міністерства соціального забезпечення УРСР, Центрального правління УТОГ, Мінського райкому Компартії України м. Києва.

11 година ранку. Голова профкому об'єднання «Контакт» Марчевський І. В. урочисті збори, присвячені півстолітньому ювілею підприємства, оголошує відкриття. Слово для доповіді надається директору КДВО «Контакт» Меркату П. М. Він нагадав шлях становлення і розвитку підприємства в довоєнні і післявоєнні роки, зупинився на історії колективів київських УВП № 1 і № 3, що згодом злилися і утворили нинішнє об'єднання «Контакт».

У 1957 році по вулиці Шахтарській були споруджені виробничі і допоміжні корпуси, де сконцентровано виробництво комбінату. В той час, крім випуску ліжок, колектив освоїв вигот-

товлення світлотехнічних виробів, а з 1967 року — випускає груповий посилювач «Звук-12» для розвитку мови і колективного навчання дітей з середнім ступенем глухоти в школах, а також світловий сигналізатор «Сигнал», що застосовується в побуті глухих. Минуло ще кілька років і підприємство піднялося на новий ступінь в технічному розвитку, освоївши більш складну продукцію, — низьковольтну апаратуру і прилади зв'язку.

— Підбиваючи підсумки пройденого п'ятидесятирічного шляху, — сказав далі П. М. Меркатун, — ми бачимо глибокі зміни в житті і діяльності нашого колективу як у сфері виробництва, так і в соціальних питаннях. Давайте на хвилину відновити в пам'яті і осмислимо цей шлях. Розпочинали з виробництва металевих ліжок, а тепер випускаємо електронні прилади. Працювали в непристосованих напівпідвальних і підвальних приміщеннях, а тепер — в благоустроєних виробничих корпусах з обладнаннями побутовими приміщеннями.

(Закінчення на 2 стор.)

